

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117206655
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4117206655.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a členiek senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Eriky Madarászovej, v spore žalobkyne: M. Q., narodená XX.X.XXXX, bytom C. XXX/X, G., právne zastúpený: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 7158/5, Trenčín, IČO: 47 256 907 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 16Csp/83/2017- 187 zo dňa 4. marca 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 400 eur (I.) p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o trovách konania (II., III.) m e n í tak, že žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 6.3.2017 domáhala zaplatenia bezdôvodného obohatenia vo výške 937,98 eura a zaplatenie primeraného zadostučinenia vo výške 400,00 eur. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným dňa 15.5.2014 uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý revolvingový úver vo výške 750,00 eur, so splatnosťou 42 mesiacov, s celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 1687,98 eura, s RPMN vo výške 69,61 % a ročnou úrokovou sadzbou 70,03%. Uviedla, že predmetná zmluva nespĺňa náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, keďže žalobkyňa a žalovaný spísali žiadosť o poskytnutie úveru (bod 5), následne podpísanú žalovaným a bod 6 nebol vyplnený. Žalobkyni malo byť následne dourčené Oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré zo strany žalobkyne nie je podpísané. Poukázala na to, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti a tiež náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ - výšku , počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v dôsledku absencie ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Navyše zmluva obsahuje úrokovú sadzbu vo výške 70,03 % ročne a táto odplata výrazne prevyšuje odplatu obvyklú na finančnom trhu, keďže výška priemerných úrokov v tom čase predstavovala 12,67%. Zmluvu o úvere v časti bodu 8.1 považovala za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor s dobrými mravmi, pretože dohodu o poskytovaní služieb podľa tohto bodu nemožno považovať za individuálne dojednanú. Záverom uviedla, že žalovaný porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, a preto je povinný zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,00 eur.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 16Csp/83/2017- 85 zo dňa 23.04.2018 (v poradí prvým) zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 937,98 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaného zároveň zaviazal zaplatiť žalobkyni sumu 400 eur ako primerané finančné zadosťučinenie rovnako do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie preskúmal zmluvu o úvere zo dňa 15.5.2014 z pohľadu, či obsahuje zákonom vyžadované náležitosti pre zmluvy o spotrebiteľských úveroch podľa zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmlúv a dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahovala údaje podľa § 9 ods. 2 písm. k/, f/, preto považoval súd prvej inštancie úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že ustanovenie o riadnom úroku (70,03%) je pre rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatné podľa § 39 OZ. Dojednanie o úroku je podstatnou náležitosťou zmluvy, no v danom prípade súd pre rozpor tejto časti zmluvy nevyhodnotil celú zmluvu za neplatnú, ale za neplatnú považuje len časť týkajúcu sa úroku z úveru, nakoľko v súlade s § 41 OZ neplatné časti právneho úkonu v zásade nezapričínajú neplatnosť celého právneho úkonu, ak ich možno oddeliť od ostatného obsahu právneho úkonu. Rovnako súd prvej inštancie považoval za neplatnú podľa § 37 OZ v spojení s § 39 OZ aj dohodu o poskytovaní služieb uzatvorenej v bode 8 zmluvy o úvere. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj nárokom žalobkyne na zapltenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 400 eur, a to z dôvodu porušenia jej práva ako spotrebiteľa. Pri posúdení výšky finančného zadosťučinenia vychádzal z výšky bezdôvodného obohatenia 937,98 eura a sumu 400,00 eur uplatnenú žalobkyňou titulom primeraného finančného zadosťučinenia vo výške neceljej polovice z hodnoty bezdôvodného obohatenia, považoval za primeranú, preto aj v tejto časti žalobe vyhovel.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Odvolací súd rozsudkom sp.zn. 7Co/235/2018-144 zo dňa 19.09.2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o povinnosti vydať žalobkyni sumu 937,98 eura potvrdil a vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 400,- eur, ako aj vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

4.1 Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 400 eur ako primerané finančné zadosťučinenie a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobkyni voči žalovanému priznal náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 100%. Posledným výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Po právnej stránke rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Poukázal na to, že predmetom konania zostal nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v sume 400,00 eur, pretože vo zvyšnej časti rozhodnutie sp.zn. 16Csp/83/2017-83 zo dňa 23.04.2018 nadobudlo právoplatnosť. Zdôraznil, že z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že prípadný nárok na primerané finančné zadosťučinenie má ten spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti vyplývajúce zo zákonov na ochranu spotrebiteľa. Zákon nedáva súdu na uváženie, či priznať finančné zadosťučinenie, nakoľko v prípade úspešného uplatnenia práva spotrebiteľom mu nárok na finančné zadosťučinenie vzniká priamo zo zákona. Úlohou súdu je v takom prípade posúdiť a určiť výšku finančného zadosťučinenia. Súd prvej inštancie na podklade rozhodnutia odvolacieho súdu doplnil dokazovanie dotazom na strany sporu. Zo zisteného skutkového stavu vyplynulo, že žalobkyňa dlhodobo vystupuje ako matka samoživiteľka , jej mesačný príjem sa v čase, kedy bola v ťažkej finančnej situácii pohyboval na hranici minimálnej mzdy. Životná situácia žalobkyne bola natoľko neúnosná, že bola nútená žalovaného požiadať o poskytnutie úveru. Žalobkyňa bola nútená siahnuť na dno svojich možností a finančné prostriedky si musela požičať od známych, čo ju negatívne ovplyvnilo v spoločenskej sfére. V rovnakom období musela uhrádzať aj hypotekárny úver, nájomné za byt, elektrinu, plyn, vodu a všetky náklady, ktoré boli nevyhnuté pre zabezpečenie svojho maloletého dieťaťa a akýkoľvek výdavok navyše bol pre ňu neúnosný. Žalovaný napriek uvedenému pokračoval vo svojom konaní a posielal jej výzvy, aby dlžnú čiastku uhradila bezodkladne pod hrozbami exekúcie, čo si žalobkyňa nemohla dovoliť. Žalobkyňa sa nachádzala v nekončiacom strese a nakoniec bola nútená na úhradu dlžnej sumy rovnajúcej sa bezdôvodnému obohateniu.

4.2 Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že na základe predmetnej spotrebiteľskej zmluvy žalovaný zobral nedôvodne od žalovanej nemalú sumu 937,98 eura nad rámec jej zákonnej povinnosti, ktorej sa domohla v cca 3 rokoch trvajúcom súdnom konaní. Mal za preukázané, že žalovaný sa dopustil viacerých nezákonných praktík voči žalobkyni. Navyše z rozhodovacej činnosti súdu je známe, že

žalovaný používal obdobné úverové zmluvy voči veľkému množstvu spotrebiteľov ako jeho klientov, čím sa na ich základe nezákonne obohatil. Napriek jeho povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a tiež disponovaniu s vysokým právnym povedomím, sa nezdržal používania nezákonného postupu voči veľkému množstvu spotrebiteľov. Súd zdôraznil, že porušenie týchto povinností žalovaným bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni obmedzením jej komfortu vo všetkých oblastiach života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobkyni neoprávnenými platbami v prospech žalovaného vznikli. Na strane žalobkyne vznikla ujma, keďže musela pristúpiť k niekoľkoročnému súdnemu vymáhaniu svojej pohľadávky, čím utrpela psychické napätie a stres a zaplatenie sumy 937,98 eura nad rámec jej zákonnej povinnosti malo nepriaznivý dopad na jej finančnú situáciu a obstarávanie potrieb jej rodiny, keďže vystupuje ako matka samoživiteľka a jej príjem sa v čase vyplatenia týchto prostriedkov pohyboval okolo 400,00 eur, ktorá v zásade nepostačovala ani na pokrytie základných potrieb rodiny.

4.3 Po zhodnotení uvedených okolností dospel súd k záveru, že primeraným finančným zadosťučinením pre žalobkyňu je suma 400 eur, ktorá sa súdu javila ako primeraná vzhľadom k skutočnosti, že žalovaný od žalobkyne neoprávnene vyžadoval sumu takmer 1000 eur, čo žalobkyni v jej vtedajšej majetkovej situácii spôsobovalo stres, či bude schopná zabezpečiť starostlivosť o maloleté dieťa a všetky ich potrebné nároky. Konanie žalovaného, ktorý na základe výziev pod sankciou exekučného vymáhania požadoval od žalobkyne ako samoživiteľky finančné plnenie predstavujúce priznané bezdôvodné obohatenie spôsobovali žalobkyni psychický stres a tiež nemalé finančné prostriedky, keď musela uhrádzať i náklady súvisiace s vedením domácnosti. Poukázal na to, že v dôsledku konania žalovaného došlo k zmenšeniu majetku žalobkyne, pričom táto si musela na úhradu dlhu požičať finančné prostriedky od známych. Finančné zadosťučinenie vo výške 400,00 eur sa tak súdu javilo ako primerané vzhľadom k okolnostiam tohto konkrétneho prípadu a naplňajúce satisfakčný účinok, ale najmä preventívny účinok, ktorý by odradil žalovaného od uplatňovania nezákonných postupov. Dodal, že výška priznaného finančného zadosťučinenia sa javí primeranou aj s ohľadom na fakt, že predstavuje cca polovicu žalobkyňou bezdôvodne vyplatenej sumy žalovanému, keď súdna prax nevylučuje ani priznanie zadosťučinenia vo výške ujmy, ktorá sa stala alebo hrozila spotrebiteľovi. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech vo veci, preto jej súd priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu právo vzhľadom ku skutočnosti, že v odvolacom konaní boli obe strany len čiastočne úspešné, keďže v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo rozhodnutie potvrdené, čo možno považovať za úspech žalobkyne a v časti nároku na finančné zadosťučinenie bolo rozhodnutie vrátené na nové prejednanie, tak ako požadoval žalovaný.

5. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Namietal, že v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili záver o psychickom napätí a strese alebo nepriaznivom dopade na finančnú situáciu a obstarávanie potrieb rodiny žalobcu. Tvrdil, že nie je možné vychádzať zo všeobecných úvah, nepodložených domnienok alebo predpokladov. V konaní nebola zo strany žalobcu preukázaná žiadna skutočnosť, ktorú by súd mohol považovať za preukázanú a na základe ktorej by bolo možné konštatovať, že sú preukázané skutočnosti odôvodňujúce priznanie nároku v sume 400,- eur. Ďalej argumentoval, že z rozsudku nevyplýva, na základe akých úvah súd dospel k záveru, že suma 400,- eur je dôvodným a oprávneným nárokom. Rozsudok neobsahuje v tomto smere žiadny skutkový záver a ani právnu úvahu, ktorá by jednoznačne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlila rozhodnutie súdu. Dodal, že napádaný rozsudok nespĺňa základné požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia tak ako ich definuje ustanovenie § 220 CSP, keďže neobsahuje žiadny záver súdu (či už skutkový alebo právny) vo vzťahu k predmetu sporu, predovšetkým skutkové závery odôvodňujúce základ nároku, jeho výšku.

6. Žalobkyňa k odvolaniu žalovaného v písomnom vyjadrení uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti. Namietala tvrdenie žalobcu, že v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti odôvodňujúce nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie, pretože konajúci súd vykonal rozsiahle dokazovanie a tento nárok v zmysle vykonaného dokazovania riadne a náležite odôvodnil. Žalobkyňa na výzvu súdu zaslala vyjadrenie, ktorým odôvodnila svoj nárok na úhradu finančného zabezpečenia a toto odôvodnenie podložila relevantnými dôkazmi. Žalovaný ostal pasívny a k vyjadreniu žalobkyne sa ďalej nevyjadril. Žalobkyňa zotrvala na tom, že konaním žalovaného ktoré spočívalo vo vyvíjaní extrémneho nátlaku na jej osobu boli porušené jej základné práva a slobody.

V súvislosti s tvrdením žalovaného, že z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, na základe akých úvah súd dospel k záveru, že suma 400 eur je dôvodným a oprávneným nárokom mala žalobkyňa za to, že konajúci súd sa riadne vysporiadal s výškou tohto nároku, čo aj náležite, s ohľadom na vykonané dokazovanie, odôvodnil. Navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 400 eur, a vo výrokoch o trovách konania (II., III.) zmenil s poukazom na § 388 CSP a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

8. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej (výroku I.), aj s jeho odôvodnením, a preto na dôvažok dodáva nasledovné:

9. Podľa § 3 ods. 5 tretej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z citovaného ustanovenia zákona jednoznačne vyplýva, že podmienkou priznania primeraného finančného zadosťučinenia, je úspešné uplatnenie porušenia svojho práva na súde, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je teda jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva (ako sa žalovaný mylne domnieva), aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak dôjde k porušeniu práva alebo povinnosti.

10. Žalovaný podľa obsahu jeho stanoviska uvedeného v odvolaní zrejme vychádzal z pôvodného znenia zákona o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, t.j. v znení účinnom ešte pred uzavretím zmluvy medzi stranami sporu, podľa ktorého sa primerané finančné zadosťučinenie poskytovalo za splnenia podmienky, že porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Aktuálne znenie zákona, ktoré sa vzťahuje aj na tento prípad, však zmenilo podmienky jeho poskytnutia, pretože zákon už nevyžaduje spôsobilosť privedenia ujmy, ktorá môže nastať porušením práva alebo povinnosti spotrebiteľa. V danom prípade je priznanie primeraného finančného zadosťučinenia viazané už len na porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ktoré spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil. Cieľom ustanovenia priznávajúceho primerané finančné zadosťučinenie je určitá satisfakcia pre spotrebiteľa, ktorého práva boli porušené, a zároveň plní aj sankčnú, odradzujúcu a preventívnu funkciu, ktorá by mala pôsobiť do budúcnosti v snahe eliminovať obdobné nekalé konanie dodávateľa voči ďalším spotrebiteľom.

11. V danom prípade bolo v konaní nepochybne preukázané, že žalobkyňa úspešne pred súdom uplatnila porušenie práva a povinností vyplývajúcich žalovanému zo zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie zrozumiteľne uviedol, ktoré práva žalobkyne ako spotrebiteľa boli porušené postupom žalovaného a zároveň vyhodnotil aj závažnosť a intenzitu zásahu do práva žalobkyne pri určení výšky priznaného zadosťučinenia. Ako už uviedol súd prvej inštancie, žalobkyni bolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 937,38 eura z dôvodu posúdenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy ako bezúročnej a bez poplatkov. Zároveň súd prvej inštancie v konaní doplnil dokazovanie a správne poukázal na situáciu žalobkyne, ktorá pri svojom nízkom príjme bola nútená žalovanému platiť splátky, na ktoré nebol oprávnený navyše pod hrozbou exekúcie. Odvolací súd dodáva, že súdom priznaná suma

primeraného zadostučinenia predstavuje pre žalobkyňu určitú satisfakciu a znamená aj dostatočný sankčný charakter voči žalovanému, pričom by ho mala odradiť od nekalého konania voči ďalším spotrebiteľom. Z vyššie uvedených dôvodov neobstojí ani námietka žalovaného, že z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie sumy 400 eur titulom finančného zadostučinenia. Práve naopak, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré vznikol žalobkyňi nárok na priznanie finančného zadostučinenia v sume 400 eur poukazujúc aj na výšku vzniknutého bezdôvodného obohatenia 937,38 eura. Odvolací súd zdôrazňuje, že hlavným a podstatným kritériom, ktoré zákon pre priznanie tohto nároku vyžaduje, je práve úspešné uplatnenie porušenia práva žalobkyne ako spotrebiteľky na súde.

12. Žalovaný tiež namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v nepreskúmateľnosti, v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/141/2017 z 30. 08. 2018). Právo na spravodlivý proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, právne normy aplikované súdom prvej inštancie a právne posúdenie, pre ktoré nemožno konštatovať nepreskúmateľnosť rozsudku, a tým vadu konania majúcu za následok odňatie práva na spravodlivý proces. Rozsudok súdu prvej inštancie je podrobne a vyčerpávajúco odôvodnený a už vôbec nemožno namietat, že je odôvodnený len všeobecnými úvahami a domnienkami.

13. Odvolací súd považoval z vyššie uvedených dôvodov námietky žalovaného vznesené v odvolaní za neopodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie v sume 400 eur (I.) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

14. Podaním odvolania vo veci samej sa stal predmetom odvolacieho prieskumu aj súvisiaci výrok o trovách konania. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol dvomi samostatnými výrokmi, keď žalobkyňi voči žalovanému priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100%, avšak o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, dôvodiac, že v odvolacom konaní bol úspech strán sporu polovičný. Odvolací súd sa s takýmto posúdením nároku na náhradu trov konania nestotožnil, pretože súd na konci sporu hodnotí celkový pomer úspechu a neúspechu strán sporu. V danej veci mala žalobkyňa nesporne plný úspech v konaní, pretože jej žalobe bolo vyhovené v celom rozsahu (prvým rozhodnutím súdu prvej inštancie bolo žalobkyňi priznané bezdôvodné obohatenie a posledným rozsudkom finančné zadostučinenie). Na základe uvedeného súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o nároku na náhradu trov konania, keď osobitne posudzoval úspech žalobkyne v prvoinštančnom konaní a osobitne v odvolacom konaní. Odvolací súd preto postupoval podľa ust. § 255 ods. 1 CSP konštatujúc, že žalobkyňa bola plne úspešná v celom konaní. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch o trovách konania (II., III.) zmenil s poukazom na § 388 CSP tak, že žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. V tomto odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa, a preto jej podľa § 255 ods. 1 CSP patrí nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Odvolací súd preto podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov rozhodne v zmysle § 252 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).